

Ændringsforslag til den høitærede Justitsminister og til det høitærede Thing.

Justitsministeren: De Grunde, som have foranlediget Ministeriet til den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 2, og som gaaer ud paa, at Afdelingen til Anciennetets tillæget for Assessorerne i de i Forslaget omhandlede Retter først skulde regnes fra den Tid, da de ansattes som virkelige Assessorer, har jeg allerede udviklet i det andet Thing. Disse Grunde vare for det Første, at de herhenhørende Assessorer dannede en egen Klasse ved Retterne; de vare lavere gagerede end de virkelige Assessorer; de havde ingen Ret til at ascendere i de virkelige Assessorpladser; naar der blev en Plads ledig blandt de virkelige Assessorer, maatte de melde sig som enhver Anden til at søge denne, og det var ikke altid, at de naaede saadanne Pladser; navnlig var det i den senere Tid ikke saa sjældent, at Andre bleve studte ind foran dem, navnlig i Lands-Overs samt Hof- og Stadstretten her i Kjøbenhavn, og vel at mærke, de erholdt altid, ved saaledes at ansattes som virkelige Assessorer, nye Bestallinger. Det er af den ærede Forslagsstiller yttret, at de fik deres Bestallinger uden Gebyr. Men det er ikke noget Særegent ved denne Befordring; det er Noget, der gjælder almindeligt ved alle Befordringer, at det Gebyr, som en Embedsmand engang har erlagt for sin Bestalling, i hvilken som helst Stilling han er, kommer til Afkortning i det Gebyr, han har at erlægge for Bestallingen i det nye Embede, han erholder. I denne Omstændighed kan der altsaa ikke søges nogen Hjemmel for Ændringsforslaget. Men Hofvedgrunden, hvorfor Ministeriet ikke troede at burde foreslaae, at Anciennetets tillæget regnedes fra den Tid, Bedkommende vare blevne ansatte som surnumeraire Assessorer, er den, at der da vilde opstaa den Banfælgighed, at flere af dem, der havde begyndt deres Stilling i Retten som surnumeraire Assessorer, vilde faae

høiere Gage end nogle af deres Formand. Denne Uregelmæssighed kunde vel have været en lignende Bestemmelse som den, der er truffen i Lovforslagets § 2 med Hensyn til enkelte Assessorer, hvem der udtrykkelig er tillagt Anciennetet i Retten fremfor dem, der tidligere ere indtraadte i samme Embedsstilling. Men Regjeringen turde ikke foreslaae en saadan Bestemmelse med Hensyn til de surnumeraire Assessorer, paa Grund af, at det vilde medføre en forøget Udgift for Statskassen. Skulde nu det ærede Thing finde, at der ingen Betænkelse er i saa Henseende, ja, da maa Ministeriet ansee det for en Indrømmelse, som det vilde være Ministeriet kjær at see gjort til disse Mænd; men Ministeriet troer dog, at der har været fuldkommen god Grund til det af samme gjorte Forslag. Der møder iøvrigt ikke her den samme Betænkelse, som jeg berørte med Hensyn til Forslaget til § 1, nemlig den, at en Forandring i Løben kunde medføre, at denne ikke blev ført til Ende i denne Session, hvilket jeg antager vilde være høist uheldigt. Dette, hvad Sagens Realitet angaaer. — Hvad Ændringsforslagets Form angaaer, da maa jeg bemærke, at det forekommer mig, at det vækker Tvivl om, hvorvidt det er den ærede Forslagsstillers Mening, at de Mænd, der som virkelige Assessorer ere indstudte foran dem, der have begyndt deres Tjeneste i Retten som surnumeraire, skulde nyde samme Gage; som de surnumeraire vilde erholde, naar deres Anciennetet regnes fra deres Ansættelsestid. Det er ikke aldeles tydeligt, naar den Affattelse følges, som den ærede Forslagsstiller har brugt. I det andet Thing var der stillet et Forslag, som gik ud paa, at der efter det Udtryk i § 2: „beskiftet saaledes“, indskydes de Ord: „at han enten har erholdt Plads i Retten, eller at der er tillagt ham Anciennetet foran Nogen, som allerede tidligere er indtraadt i samme Embedsstilling“. Naar Ændringsforslaget affattes saaledes, bortfalder denne Tvivl.